

Стривайте, виросту я

Євген Дудар

Почалося з того, що я побачив, як тато маму погладив кулаком по ребрах. Мама крикнула "ой" і скривилась. Я теж скривився. Мама запримітила це й затягнула: "Ой не світи, місяченьку..."

Я дуже люблю пісні. Мама це знає.

На слові "не світи нікому" вона боляче вщипнула тата. Він зойкнув і присів. Але побачивши, що я скривився, почав танцювати по хаті, приспівуючи собі: "Гоп, мої гречаники..."

Я дуже люблю танці. Тато це знає.

— Ти бачиш, він уже все розуміє! — сказала крізь зуби мама.

Тато мовчав і тільки чухався.

"Уже все розуміє". Я давно розумію. Мені ці танці й пісні знайомі давно.

Колись тато з мамою півдня отак співали й танцювали.. Тоді мама зібрала вузлик. Посадила мене в корзину, сказала, що тато негідник, і кудись понесла мене.

Я сидів у корзині й думав собі: "Неси, неси. Все одно завтра прийде тато. Посадить мене в цю саму корзину й принесе додому. А потім і ти прибіжиш. Покажеш пальцем на мене. Скажеш татові: "Якби не воно, то ти б і сліду мого не бачив!" Тато відповість: "Якби не воно, то ти б не чула і мого духу".

Я не знав, який татів дух чула мама і який мамин слід бачив тато. Але в корзині мене схиляло до філософії: "Очевидно, в усьому винен я. Важко їм, мабуть, мене отак носити щодня. Де я тільки взявся на їхню голову?"

Мама колись, правда, сказала якійсь тьоті:

— Воно в мене серед зими знайшлося.

А тато зауважив:

— Як будеш його так часто в корзині носити, то можеш загубити.

І мені стає страшно. Невже мене загублять? Випаду отак із корзини — й шукай вітра в полі.

Тепер, коли мене садовлять у корзину, я репетую на всі заставки. А коли мама починає співати, а тато танцювати, я думаю: "Стривайте, виросту я. Заспіваєте ви мені тоді. І затанцюєте".